

Utvald och nöjsam läsning att begagna i muntra sällskaper : en gåfva för un...

81 A Br. 1830 Läsning

LÄSNING, Utvaldt och nöjsam

lit. Nr.

(Bv)

1830

Narrköping
1830

Kungl. biblioteket

0 0000 000108982

E. A

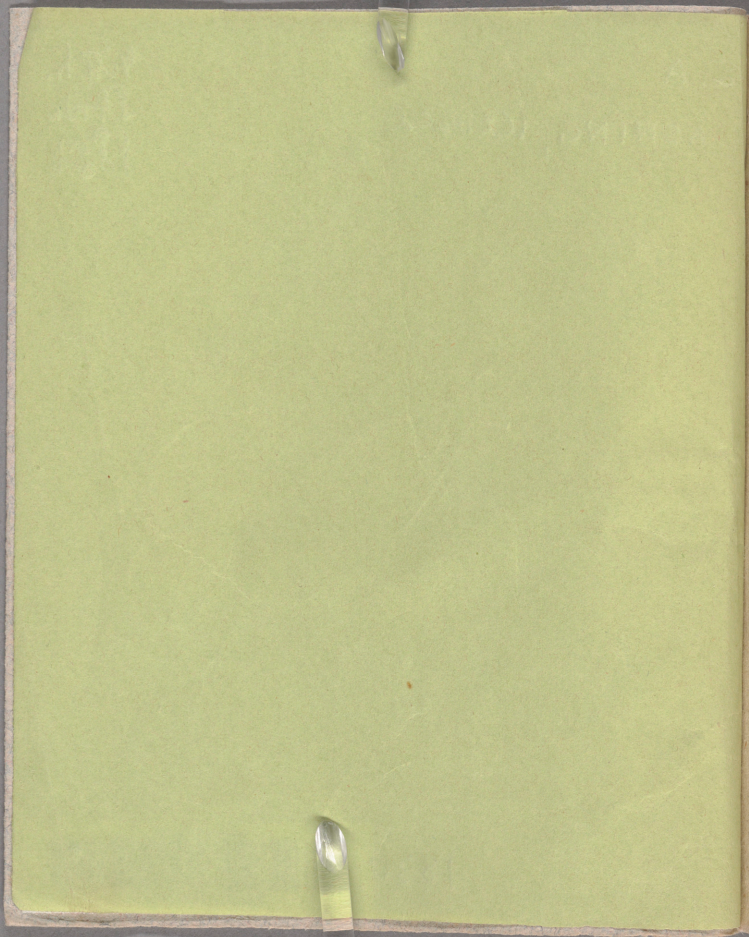
LÄSNING, Utvöld

Vitt b.

(Bn)

1830

1830

UTVALD och NÖJSAM

LÄSNING,

att begagna

i muntra Sällskaper.

En Gåfva för Ungdom.

Andra Uplagan.

NORRKÖPING, 1830.

Adolph Fredric Raams Enka.

Nu gör jag hin att skriva och att klandras:
! Jag länge skref blott för mitt bifalls skull,
! Och tviflar nästan rent att kunna vinna andras —
! Ren är mitt hufvud tomt, som mitt chatull.

Du Unge Skald, som går att Snillets krafter öfva,
! Att hålja dig med lagrar eller blygd:
! När på ett vittert fält du fruktlöst sträckt din höfva;
! Som jag bele dig sjelf i glömskans skygd.

Julklappar i ett Sällskap.

En hårkam till en Fru.

Med denna kam af guld fäst opp ert svarta hår:
dock ej för högt, jag ber, jag ber med alla Gracer.
Skön är er hvita hals, så långt min blick förslår;
och gerna, gerna ser, bland lockar och bland gaser,
jag: som en ann, — så långt, så djupt mitt
öga når.

Men gropen på er kind, och än en grop i dagen,
är dock en bättre nisch (i tysthet sagt, min fru,)
för kärleken och för behagen,
än den, som visas oss af många damer nu.

Solfjäder till en flicka.

En fjäder i din hand — behöfs ej än min flicka,
Du rodnar ju så täckt, fast ingen på dig ser.

Göm bort den: tills du vet, som ärbär Fru
dig skicka,
och aldrig rodna mer.

En sybåge.

Kasta stundom penseln — fatta nålen,
och på silkets eller gazens duk,
än med ljusets, än med skuggans bruk,
kalla fram de glada föremålen:
här, en blomma, nyss ur knoppen förd;
der, dess frugter, odlarns vissa skörd;
der, en liten Amor med sin båga;
der, en munter ungdoms lätta dans;
här, en liten blygsam altarlåga
och en paphisk myrtens friska krans.
Så i leende symboler skildra
bilden af din närmsta framtids dar.
Vårens glädje, visligt njuten, har
än för lifvets vinter värde kvar,
och förmågan att dess smärtor mildra:

En sydd taskbok med denna inskrift inom
en krans af förgät mig ej.

Min far! en förstling ägnas dig
utaf den dotterliga handen.

Hör blommans bön förgät ej mig,
snart förd af livvets väg från stranden.

Ett par rosenfärgade elastiska strum-
peband.

Ej blott i rosenfärg, — den narrar mången
gång,
men i den spenslighet, som fäster utan tvång,
ett lyckligt ägtaband tycks likna dessa banden.

Derom Ers Nåd kan dömma bäst;
som med den sorglöst lätta handen
förstår den fina tråd, hvarmed en man är fäst,
än efterge i tid, än lagom dra tillbaka;
som efter tjugo sälla år,
bland Hymens frugter än, bär blomman af dess
vår:

och det ni var som brud, är dubbelt mer som
maka.

En familjetafla.

Två skuggor saknas här. Dem har i Elysén
än skönare förent en glädje än mer ren.

Der flög emot ett barn en mor; hvad him-
melskt möte!

Med evig tacksamhet hon slöt det i sitt sköte:
ej hennes barn, men Dens, som hennes gaf igen
en mor, — mer än en mor, en fosterska, en vän.

Snart skiljs ur denna krets, så skönt inom sig
sluten,

en tredje; äfven hon vill bort till Elysén
Dock menar hon blott den, som finns på jorden
ren,

bland dygder och behag af ungdomskärlek njuten.
Hon skiljs, för att en dag, till denna tafla ge
en lika skön pendant, om icke skönare.

Ett sockerskrin.

Hvad kan ni gömma här? jo, suckar och fleu-
retter
och eder till och med: som ej ha mer förstånd }
än verser ifrån säckerstånd.
Det myntet är just likt det skrin, dit ni det sätter. }

Modfärger.

Se här de fyra färgor stråla,
som modet valde ut, att tidens lynne måla.
Den färg, som lyser främst, är tydligt fåfångans:
hon ensam rår med högröd glans
på egoismens gula blekhet.
Men och fiolens färg, den blygsammas är här?
Se vällusten i den, hur menlöst täck hon är;
liksom i bleu-mourant den romaneska vekhet.
Ni saknar någon färg? Tör hända kärlekens?
Hur litet känner ni då tonen!
Man är ej kär nu mer, ej i amangen ens:
man håller sig reelt till saken, ej personen.

En tvåkula (till en Domare.)

När ni har fällt en dom, — som händer, —
mot lagen på ert bord, och lagen i ert bröst:
så nyttja blott Pilati tröst.

Kalaset väntar er: fort! skölj blott edra händer.

Sen drick, vid er förvärfda bål,
rättvisans skål.

Exempel på Musikens förmåga.

Efter Qvintilian har Pythagoras genom musik tåmt ynglingars otukts-sinne.

Timotheus spelade så förträffligt Zittra, att Alexander den Store, hårigenom bevekt, i ögonblicket grep till vapnen.

Terpander dämpade genom sin Lyras klang Spartanernes uppror.

Empedokles, en lärjunge af Pythagoras, stillade genom Musik en ynglings ursinniga vrede, som redan dragit svärdet, med hvilket han ville mörda sin ovän.

Xenocrates botade medelst musik menniskor med galenskaps-sjukdomar.

Theophratt tillskrifver musiken den kraften att kunna bota fallandesoten, höftverk och ån flere sjukdomar. Det sanna säger Galenus om sårs botande, och Apollonius påstår, att under hans tid musiken blifvit nyttjad såsom läkemedel i sjukdomar.

Henrik Stephan gjorde i England genom spelandet på ett musikaliskt instrument ett ganska

vildt Lejon så tamt, att det öfvergaf köttstycket som det just var sysselsatt att förtära, och med uppsända öron åhörde musiken. Han gjorde rörelser, som icke voro olika dem vid dans. Då musiken upphörde, började han åter att äta på sitt kött, och afstod åter derifrån, så snart musiken åter började. Efter några dagar förnyade Stephan med samma resultat detta försök.

Åfven Saul blef genom Davids spel på harpan stillad, och Elisæus betjente sig af en Psaltarspelare, att för Josaphat upptäcka utgången af Moabitiska kriget.

Georg Benda älskade sin Fru på det högsta, och var nästan tröstlös då hon dog. Ännu då hon låg i likkistan, och var utställd till åskådning, faller det honom in, att sluta en Composition till ett Kyrkstycke. Hans piga kommer in under det han arbetar derpå och ber om penningar till inköp af några flaskor vin åt likbårarne. Benda svarar med häftighet: "Ni vet, att jag aldrig befattar mig med dylika småsaker; gå till min hustru och låt ge er pengarne."

Anekdoter.

Huru skadlig verkan af dramatisk öfverdrift är, intages af följande exempel: Tio gossar ifrån 12 till 17 år gamla: sågo i Leipzig Schillers Stråtröfware; och denna dram gjorde ett så förledande intryck på dem, att de beslöto att stifta ett röfvarband; till anförare valde de den äldsta, som var son till en affiden Garnisons-Lieutenant i staden; till befälhafvare under honom, voro tvenne ibland dem utsedde; den ena son af en Målare och den andra af en Hyrkusk. Deras plan var att, sedan de genom några behändiga stölder förskaffat sig nödiga respenningar, skulle de afgå till Hamburg och derifrån fara öfver till England, samt der bringa sitt handverk till fullkonlighet; men deras förehafvande blef upptäckt straxt efter sedan de begifvit sig på resan. Den ena hälften af Sällskapet under Målare-sonens anförande, hade ämnat sig genom Magdeburg, men råkade på orätta vägen och kom till Gautsch; här blefvo de varse sin irring, och deras anförare öfvertalte dem att

vända om, för att i Leipzig kunna få en charta till vägvisare; en besynnerlig händelse, som bidrog att i tid rådda dessa ynglingar; då Målare-sonen kom tillbaka, blef han vid åsynen af sin far, bevekt att yppa hela saken. Hans kamerater blefvo genast gripne och jemte honom insatte i tjenligt förvar. Den andra hälften af sällskapet eftersattes och er-tappades i Penig,

Cardinal Richelieu påstog att han af fyra skrif-na ord skulle finna orsak att sätta Auctor på Ba-stillen. En af sällskapet skref då genast med bly-ertspenna dessa ord på ett kort: en och två göra tre; tre göra ej mera än ett, utbrast Cardinalen; detta är en hädelse emot treenigheten — fort till Bastillen!

En Prest, som drack ganska mycket, utan att dock bli fullkomligt drucken, utfor mot sin klockare, som också var begifven på dricka, men lättare blef osta-dig i benen, med de orden: Fy, skäm ut er! Ser ni ej huru jag förhåller mig? Följ mitt exempel!

Så långt, var Klockarens lakoniska svar, så långt kan jag, ty värr! ej hinna.

Då den i historien namnkunnige Cromwell resolverade sig att slå mynt, gjorde han först en ritning eller utkast, på hvars ena sida var prägladt: Gud, och på den andra England, hvarefter han frågade en gammal Officer hvad han tyckte om inscription; Jo svarade denne, dervid är intet att erinra, om icke det, att Gud vänder ryggen åt England.

En sladdrare, som redan i flere timmar igenom, med sina exclamationer öfver naturens skönheter, ensamhetens behag o. s. v. plågat en man, frågade slutligen: är det icke sannt, ni ålskar också ensamheten?

Mycket! svarade den plågade; jag är utomordentligt gerna allena.

Hvarföre begagnar ni ej en Läkare? tillfrågades en sjuk, t. ex. den beryktade J., som skall kommit ganska långt i konsten?

Konst? svarade den sjuke. — Jag önskade så gerna dö den naturliga döden.

Trenne kittsliga ynglingar mötte en gammal man, som de beslöto roa sig med. God morgon Fader Abraham, sade den ena, god morgon Fader Isaac, sade den andra, god morgon Fader Jacob, sade den tredje. Jag är hvarken Fader Abraham, eller Isaac, eller Jacob, svarade den gamle; men jag är Saul Kis' son, som gick att uppsöka sin faders åsnor, och se här har jag funnit dem.

Den namnkunnige Engelske författaren Steele, hade tillsyn vid byggnaden af en stor sal, hvaruti skulle hållas offentliga tal. När han en gång kom dit för att se på arbetet föll det honom in att utröna huru rösten skulle ljuda ifrån talare-stolen; han befälkte fördenskull en af arbetarne stiga dit upp och tala något; men karlen svarade att han ej visste hvad han skulle säga. Det är lika mycket, tala hvad du vill sade Steele; karlen steg då hurtigt upp i cathed-

dem och sade: nu min Herre hafve vi redan arbetat i 6 veckor och icke fått en half skilling. När behagar det eder att betala vårt arbete? Vål! vål! ropade Steele, kom nu ned, jag har hört nog.

Om Rosini dömde en gång någon med afseende på denna Artists starka instrumentering vid Opera-compositionerne: han larmar så mycket, att man ej är i stånd att höra honom.

A. Hvad? Ni prisar ej — e's skrifter?

B. För ingen del! Det bästa som flutit ur hans penna är, efter min öfvertygelse — blåcket.

En officer uti Kejsar Augusti Armée, hvilken var allmänt känd för en feg man, skröt en gång ganska mycket öfver en i ansiktet erhållen blessure; Kejsaren som hörde detta, tilltalade honom sålunda: Då du en annan gång flyr, så se dig icke tillbaka.

En ung Capitaine, som gjordt sig utmärkt vid flere batailler, anhöll om Sit Ludvigs-korsset. Ni är

nog ung dertill svarade Konungen. Sir! inföll Capitainen; man blifver icke gammal vid det Regimente, der jag står.

Det qvinnliga tålmodet är dock verkligen utan all ånda, påstod en ondsint dame i närvaro af sin man, den hon aldrig älskat.

Verkligen! bemärkte denne: och ganska naturligt: utan ånda, emedan utan — begynnelse.

Er fru är ju ganska bedröfvad, sade någon. Hvad kan felas henne?

Felas? svarade mannen; ingen ting; icke en gång ett enda fel.

Kejsar Augustus hade gjort ett testamente åt Romerska folket, med hvars utbetalande hans efterträdare sökte fördröja. En Romare missnöjd med dröjsmålet mötte en lik-procession, och ropade högt till den döda: såg för Augustus att hans sista vilja ännu icke är fullgjord. — Tiberius, som feck veta detta, kallade Romaren till sig och låt gifva honom

moga ut allt, som kunde beräknas på hans andel. Korrt efter låt Tyrannen slå hufvudet af honom och sade till den döda kroppen: säg för Augustus, att du riktigt fått uppåra ditt arf.

När Madame de Brienne afbröt sin förbindelse med Cardinalen Rodan upkom en håftig scen dem emellan; hvarvid hon omsider hotade Cardinalen att hon skulle låta kasta honom ut genom fönstret; Cardinalen svarade: jag har så ofta gått in genom fönstret, att jag väl en gång kan gå ut genom detsamma.

Man frågade ett barn vid en anställd examen: hvad är en Philosoph? — en som raissonerar öfver allting — känner han då allting? nej visst icke svarade barnet.

Frågor att besvara.

Hvilken hade en finare känsla: den som efter den rörande koncerten betygade: jag har gråtit mina ögon sjuka; eller den, som betygade ingen ting?

Är det icke lika nedrigt, att förstöra en likes glada och oskyldiga inbillning som att om nattetid upprycka alla blommorna i sin grannes trädgård?

Är det narraktigt, att genom vintrens drifva tränga sig fram till det öfvergifna tjäll, der man om sommarn hade roligt i stora sällskap?

Bör man förakta en blomma, hon må för öfrigt vara aldrig skön, endast derföre, att hon ej uppvoxit i en förnäm kruka på ett förnäamt bord?

Hvilket är bättre: en staf full med sirater, men bruten första gången; jag stöder mig mot honom, eller en rönnstaf, som är enkel, men står bi?

Äro icke någon oenighet emellan vänner ofta lika välgörande, som någon gång en pris spanskt snus i kyrkan.

Bör man bränna ett åkerfält endast därför, att der finnas några tistlar?

Hvilken skulle min herre hellre vilja vara; a-
tingen den, till hvilken det frånvarande sköna frun-
timret nödvändigt bett hålsa, eller den, till hvilken
hon för Guds skull bett att icke hålsa?

Passar det ett grannt fruntimmer, att taga ett fattigt }
barn i famnen, som är på vågen att bli ihjälkört, och der-
igenom smutsa sina kläder, som är så oanständigt?

Huru länge kan en flicka, som får höra att en
karl blifvit galen för hennes skuld, sjelf bära sig
klokt åt?

Är icke förställningen själens kläder, och böra
de icke vara gröfre eller finare i samma mån, som
sammanlefnadens klimat är mer eller mindre hårdt
och ohelsosamt?

Röjer det en sann karaktér, att skymfa ett al-
tare, der man fordom tillbad, endast därför att
en annan nu tillbeder der?

Kan icke vänskap ibland bli kärlek, lika lätt
som en smultronblomma blir ett smultron?

Skall man föda ett hushåll med månsken och ritningar?

Bör man tvifla om en ranka, som ej ger drufvor första året?

Hvilken gör mer: den som försakar en inbillning, som gläder honom, eller den, som uppoffrar en verklighet, hvars nöje är tvetydigt?

Är ett kallt beröm och smicker mera sårande att höra af den som du älskar upprigtigt, än af den, som du ej bryr dig om?

Hvilket bör man mera frukta: ett nedrigt hjertas ondska, eller ett ådelt hjertas ledsnad?

Att betala en öm vänskap med artighet, är det icke detsamma, som att vilja växla sig till dukater för råkenpenningar?

Bör man spela bortt vänner med nycker, såsom man spelar bort penningar med tårningar?

Bör man hugga bortt ett nyttigt tråd, endast derföre, att det uppväxt utan vår omvårdnad? —

Hvilket kan mera pröfva ett fromt sinnes tålmod,

ett vara i otur på en dans, eller att dragas med en väf, som brister för hvar annat slag?

Hvilket är vackrare; att ständigt smeka den lilla vackra sötungens hand som råkat falla dig i smaken, eller idissla efter hvar och en läckerbit?

Bör icke hvar och ett fruntimmer studera kurs och agio för att känna skillnaden emellan artighe- hetens riksgäldsmynt, och sanningens banco?

Hvilken sällskaps-talang är förträffligare och säll- syntare: den att tala väl, eller att höra väl?

Hvilken är ålskvårdare: den som besitter egen- skaper, eller den som döljer dem?

Bör man icke hantera sin vettenskap som sin hu- stru, och ej för mycket karessera den i sällskap?

Hvilket är fulare: en ref-orm, eller en kapris?

Klä ryckningar bättre små eller stora nåsor?

Äro icke sanna snillen kometer, äro icke deras imitatörer svansar?

Gör icke litet satir lika god verkan i vår vanliga conversation som citron i thevatten?

† Bör man icke unna dygden samma åra, som dansen ibland njuter: att vara sitt eget ändamål?

Tror ni icke, att den håftigare vind lyckan låtit upp låsa för Semir, skall vara farlig för henne, som blir så hastigt varm, och kall igen, och hvars karaktér har en så dålig komplexion?

Kan ni förklara mig en hemlighet: hvarföre de der begge unga och sköna fruarne tala så mycket, och så ofta om hvarandra; är det derföre att de ihågkomma sin hustafva: allt det J viljen människorna skola göra eder m. m.; eller derföre, att det är så roligt att oförmårkt spegla sig?

Var han icke otidig, den örtsamlaren, som liknade kavaljersparolen vid den lilla växten, hvars fjun man bortbläser med en starkare andedrägt, och fruntimmersparolen vid en karrborr?

Var han icke likaså nåsvis den fintlige kemisten, som sade åt den unga flickan, som såg så hjertans söt och oskyldig ut: socker är ock salt?

Hvilket är mera påkostande, att höra moraler, eller att rifva pepparrot?

Hvarföre frestar Friherrinnan så ofta betet af sin lilla krusknif på sin grannfrus egenskaper, blir han då derigenom hvassare?

Sjunger lärkan för ett pris?

År det icke en rask flicka, som kan taga in en sanning utan oblat?

Hvarföre klår sig Rosinda så legert, vill hon ögonskenligen bevisa, att hon år en Ängel?

Kan man icke säga om många Romaner, många verser och tal, och om mycken annan himlafödda såsom fordom Israels barn om manna: vår själ ledsnar vid denna äckliga maten?

Att grondera öfver en ung Herre eller Mamsell som dansar vål, ser vål ut, talar vål, derföre att de ej dertill med åga blygsamhet och människovärde: år det icke att knota öfver ett tråd, som bår astrakaner, derföre att det ej bår guldäpplen?

Hvilket regeringssätt år det bästa, nemligen ä Vitterheten?

Var icke första grunden till alla systemer dennas: människan skall ha någon ting att göra?

Lagarne nåpsa vål den mutades krokiga händer: men hvad borgerlig makt råttar hans krokiga rygg?

Smickraren tar du i famn, som listigt skonar din svaghet. Hvarmed lönar du då vännen, som styrker din dygd?

Sencenser.

Man plågar säga, att en man, som genom åra, rikedom, och höga embeten svingar sig opp i världen, glömmer sina gamla vänner, och upphör att ålska dem. Men långt oftare upphöra de gamla vännerna att ålska honom: de hata honom af afvund.

Den eller den är en bra karl, bör jag ofta sägas: och när jag frågar hvarföre? så finner jag alltid, att man berömmar honom, för det att han på intet, alldeles intet vis utmärker sig. Det såkraste medel att bli afhållen, är att med inga snillegåfvor, inga lyckans förmåner stå någon i vägen. Men på det sättet vill man icke blifva afhållen, man begår aktning och vördnad. Man tycker mer om en smickrare än om en vän.

Det ges folk, som ålskas af ingen, icke ens af dem, de sjelfve ålska. Andra hafva den lyckliga gåfvan att intaga hvar man, till och med sina fiender. Andra åter äro ganska ålskvärde, men blott i umgänge med dem de sjelfve tycka om, hvaremot de

icke kunna tvinga sig för dem, de finna misshag vid, utan göra sig förhatliga för dem.

En menniska, utan hvilken vi icke kunne lefva, är oss ganska kår; men ännu kårare en, som icke kan lefva utan oss. Vi hyse för denna sednare fåfångans tacksamhet, som är den uppriktigaste af all tacksamhet.

Verlden förlåter dig hellre, att du är lastfull än löjlig; och — det är en ryslig sanning: nästan hvar menniska vill hellre synas lastfull än löjlig.

Att tänka annorlunda än mängden, är mod i hufvudet: att säga hvad man tänker är mod i hjertat, — och en dårskap.

Verldens aktning kan man vingla sig till, men sin egen måste man förtjena.

Tro ingen sentens. Det ges ingen fullkomligen sann, utom denna.

Strödda Tankar.

I lysande sällskaper visa sig människorne, likasom i Bibliotheker böckerne; de vända åt oss ryggen och titeln.

Utan politur är sjelfva demanten icke skön; men kraftfulla naturer låta, likasom den, ej heller slipa sig utan med sitt eget pulver.

Den sentimentala koketten och den frivola skiljas från hvarandra på samma sätt, som tvänne tillvanda foglar, af hvilka den ena sjunger en andlig och den andra en verldslig melodi.

Bland de tre stora göromål, hvari människans krafter yttra sig — Skapa, Underhålla, Förstöra — är det andra det minst lysande, men i en fortsatt utöfning det svåraste och nyttigaste.

Hvad vanliga människor kalla sina grundsatser, är i de flesta fall blott förstenade fördomar: stundom slipade i ett eller annat hörn, för att visa der de kunna antaga politur och följljaktligen äro äkta marmor.

De fleste människor välja sina grundsatser lika så

försigtigt som sina vänner: blott sådana som smickra deras passioner, eller passa till deras belågenheter och förhållanden.

Nya sanningar kunna af Filosofien lika så litet uppfinnas, som af Astronomien nya stjernor; men upptäckas kunna många som förut varit förborgade, och dertill uppfann spekulationen för de förra skarp-sinniga systemer, för de sednare konstigt sammansatta teleskoper.

Öfver många, ganska många föremål tänker man riktigare med blotta hufvudet; öfver de viktigaste, ej blott friare utan ock grundligare, med tillhjälp af hjertat.

Hvarje Philosophi, som nöjer sig blott med förståndets former, innehåller, lik de gamle Hebreernes bokstafskrift, endast de stumma konsonanter af visheten. Tungan förmår ej uttala dem, innan Hjertat tecknat vokalerne derinunder.

Smärre Verser vid åtskilliga tillfällen.

Kärlekens Ögon.

Son af Freya! ropade Selinde,
 och sin hand på Faous ögon höll,
 då hon hänryckt i hans armar föll.
 Skynda, skynda! Tag igen du blinde,
 dina ögon, stulna hit från skyn,
 Tål väl dem en dödlig flickas syn?

Herr Max af ständig sömn i listiden betagen,
 här en gång rätt beqvämt må hvila ut sin kropp:
 och får han rå sig sjelf, så står han icke opp,
 för någon salighet, på sjelfva domedagen.

Den artiga.

Än skönare än du Lisett,
 ehur du läspar, krusar, niger,
 är ditt porträtt;
 ty det tiger.

Domstolen.

Fort parterne må in, att höra dom i saken:
pluraliteten böd, som plågades af törst.
Håll! skrek en ledamot: vi måste ringa först
vaktmästaren tillhands—och präses riktigt vaken.

Den fåfänga klappningen.

Ej nöjd, att med ened ditt stolta ord besanna,
du söker fram en ting, som tanke innebär,
och slår dig för din breda panna.
Men fåfängt klappar du, der ingen hemma är.

Äran.

Att Grip blef ärelös, bör ingen undra på.
Han gick från man till man, och ville på sin ära,
ett litet lappris lån begära;
men kunde ingen fyrk emot den panten få.
hvad skulle han med henne då?

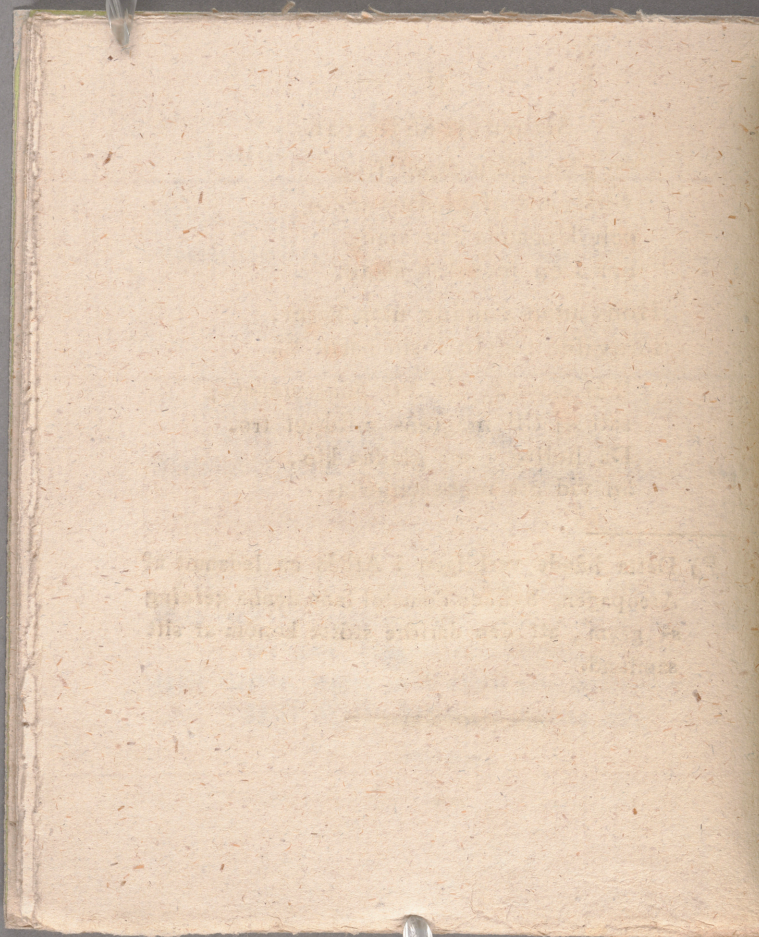
Menniskohjertat.

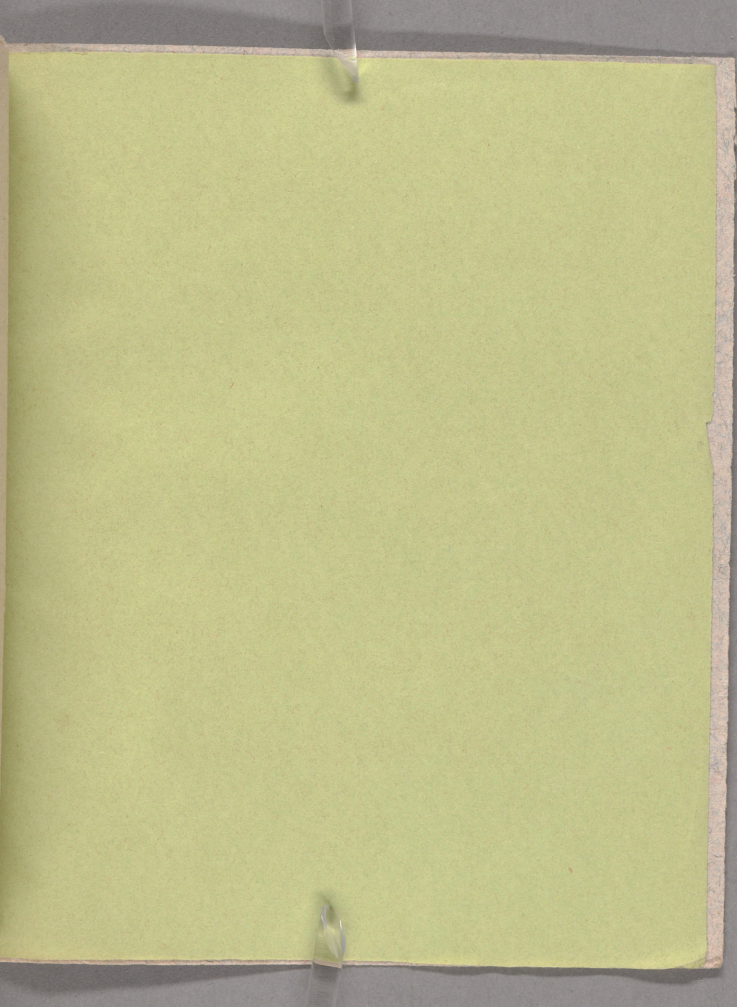
En liten fogel flög
förskräckt af gladans möte
och klagande sig smög
ner i en menskas sköte.

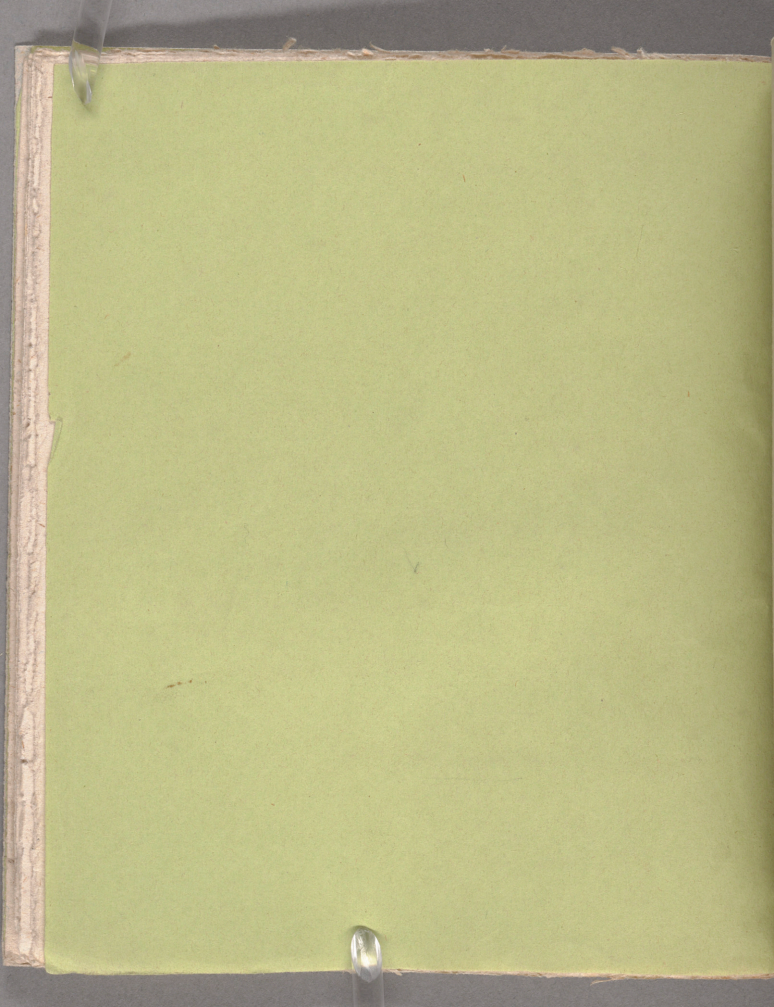
Hon, utan vinning utan harm,
förqväfde fogeln i sin barm *).

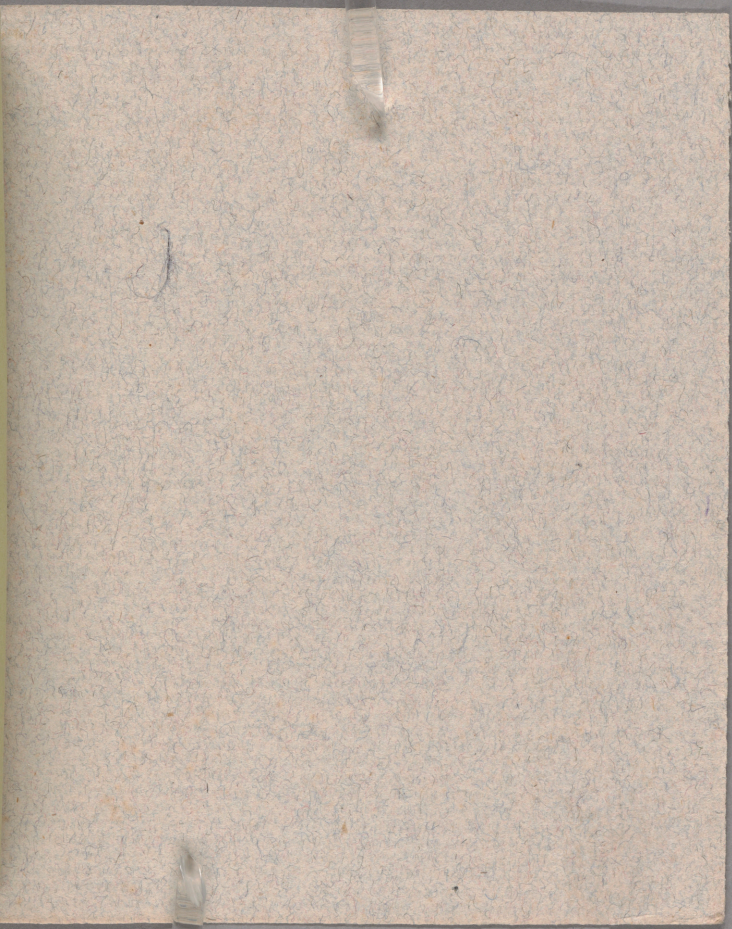
Tål oskuld, tål ditt ödes smärta;
sätt ej till magtens mildhet tro.
Då hellre i en gladas klo,
än vid ett menskohjerta-

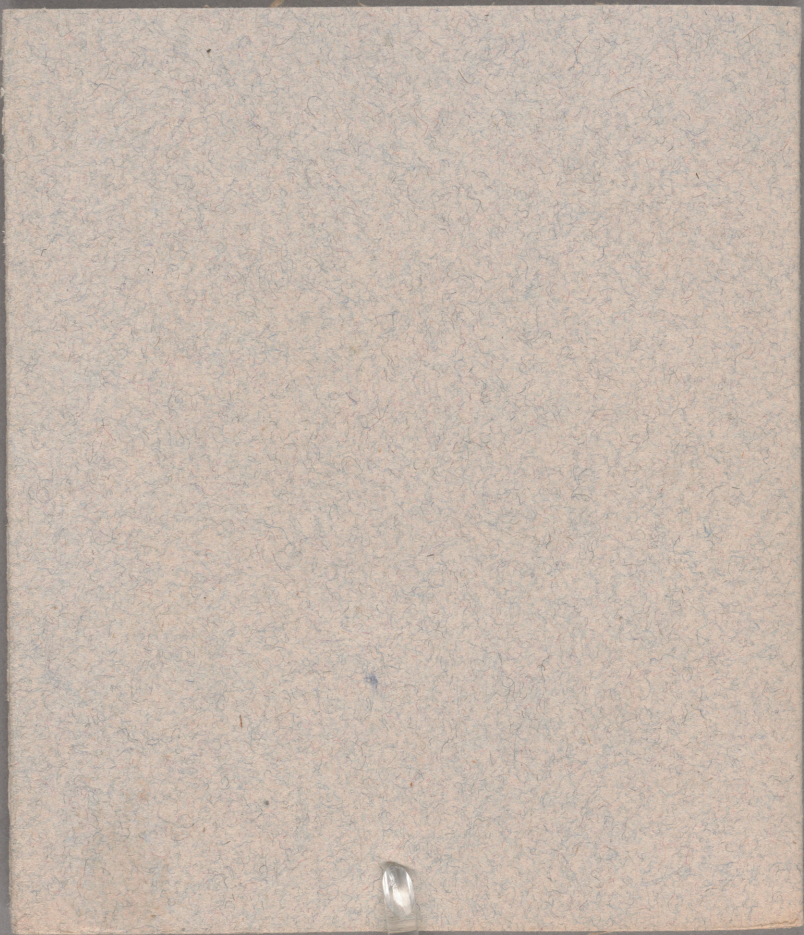
*) Detta hände verkligen i Athén en ledamot af
Areopagen, hvilken domstol fann denna gerning
så grym, att den derföre stötte honom ur sitt
samfund.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
